

S. M.

**Z okazji I Międzynarodowego
Symposium Adwokatów w
Warszawie**

Palestra 18/6(198), 3-4

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z okazji I Międzynarodowego Sympozjum Adwokatów w Warszawie

Adwokatura polska utrzymuje dość żywe kontakty z zagranicą, zwłaszcza z organizacjami adwokackimi w bratnich krajach wspólnoty socjalistycznej. Są to pożyteczne kontakty na różnych szczeblach organizacyjnych, począwszy od Naczelnej Rady Adwokackiej i wojewódzkich rad adwokackich aż po niektóre zespoły adwokackie. W ramach łączności z zagranicą nawiązano bardziej trwale więzy współpracy na podstawie odpowiednich porozumień (jak np. Rada Adwokacka w Opolu z Kolegium Adwokackim w Poczdamie) bądź składano lub przyjmowano doraźne wizyty, w toku których dokonywana była wymiana doświadczeń warsztatowych, poruszano wszechstronnie różne tematy zawodowe, zaznajamiano się z organizacją adwokatury i formami pracy samorządowej. W ostatnich latach przedstawiciele Naczelnej Rady Adwokackiej odwiedzili — na zaproszenie — naczelne organy adwokatury w Czechosłowacji, na Węgrzech i w Jugosławii, tudzież w niektórych krajach kapitalistycznych (Francja, Austria). W Polsce z kolei gościli przedstawiciele adwokatury z wymienionych krajów, przyczyniając się do wzajemnego pogłębienia znajomości struktur organizacyjnych adwokatury naszej i naszych gości, warunków wykonywania zawodu adwokackiego u nas i gdzie indziej oraz perspektyw rozwojowych zawodu adwokackiego. Jak już wspomniano, nawiązane kontakty były pozytywne i owocne, umożliwiły one bowiem konfrontację osiągnięć naszych i obcych oraz pozwoliły zorientować się, jak kształtują się formy życia zawodowego adwokatury.

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, doceniając duże znaczenie kontaktów z organizacjami zagranicznej adwokatury, postanowiło pójść krok dalej i w tym celu podjęło inicjatywę zorganizowania w Warszawie w dniach 24—27 maja br. spotkania przedstawicieli zaprzyjaźnionych organizacji adwokackich z krajów socjalistycznych oraz z niektórych państw zachodnich. W założeniach tej szczególnie uroczystej imprezy tkwiła myśl zebrania na wspólnej sali obrad delegacji z Austrii, Bułgarii, Czechosłowacji, Francji, Jugosławii, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Rumunii, Węgier i Związku Radzieckiego dla dokonania szerokiej wymiany poglądów na dwie węzłowe instytucje prawne zawodu adwokackiego, mianowicie immunitetu adwokackiego i tajemnicy zawodowej adwokata. Przygotowane na obrady (w języku polskim i w wersjach obcojęzycznych) referaty adw. dra Romana Łyczynka ze Szczecina i adw. dra Zdzisława Krzemińskiego z Warszawy (teksty tych referatów zamieszczamy w niniejszym numerze „Palestry”) potraktowano jako właściwe wprowadzenie do obrad I Międzynarodowego Sympozjum Adwokatów w Warszawie.

Wyraźnie u podłoża koncepcji sympozjum warszawskiego legło przekonanie, że jakkolwiek różne mogą być rozwiązania prawne w przepisach ustrojowych o adwokaturze w poszczególnych krajach i różne obowiązują w nich przepisy proceduralne w postępowaniu przed sądami, to jednak instytucje prawne stanowiące przedmiot obrad sympozjum nosić powinny charakter nadrzędnych zasad prawnych, zapewniających w każdym kraju możliwość współdziałania adwokatury w ochronie porządku prawnego i przyczyniania się do przestrzegania praworządności. Obie te instytucje są w naszym Państwie tak immanentnie związane z wykonywaniem zawodu adwokata jako pełnomocnika w procesie cywilnym i w postępowaniu administracyjnym oraz jako obrońcy w procesie karnym i w postępowaniu przed kolegiami do spraw wykroczeń, że bez ich istnienia i zachowania nie sposób w ogóle wyobrazić sobie działalności członków adwokatury. Właśnie na warszawskim sympozjum wokół roli i wagi społecznej oraz kształtu prawnego tych instytucji prawnych w różnych ustawodawstwach została przeprowadzona dyskusja, w której poruszono zarówno zagadnienia teoretyczne jak i wymagania praktyczne.

Wydaje się, że trudno o trafniejszy wybór tematów dla tak pomyślanego spotkania przedstawicieli adwokatury zagranicznej i polskiej, spotkania podkreślającego funkcję publiczną naszego zawodu i konieczne warunki jego wykonywania.

Zebrani na otwarcie sympozjum w Sali Lustrzanej Pałacu Staszica w Warszawie goście i gospodarze wysłuchali na wstępie wypowiedzi Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Z. Czeszejki o roli i zadaniach adwokata w społeczeństwie z podkreśleniem roli i zadań adwokata w warunkach ustroju socjalistycznego. Wypowiedź o tradycjach i perspektywach rozwoju adwokatury polskiej stworzyła stosowne ramy do podjęcia merytorycznych obrad wokół głównych tematów sympozjum.

Sądzić można, że zaproszone delegacje zagraniczne wyniosły z obrad warszawskiego sympozjum przekonanie o społecznej potrzebie jego zwołania i że podzielią w pełni stanowisko nasze jako gospodarzy o dużym pożytku odbytych obrad.

Obrady te mogły dojść do skutku dzięki ogromnej życzliwości i pomocy Ministra Sprawiedliwości jako państwowego organu nadzoru nad polską adwokaturą.

S.M.